

Ἀλέξανδρος Ἴσαρης

ΕΓΩ ΕΝΑΣ ΞΕΝΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ 1967-2011

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΙΧΛΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΘΑΛΑΣΣΗΣ	7
Κλινική ήσυχία	11
Ὁ νεκρὸς	12
Στοὺς διαδρόμους	13
Μιὰ φούχτα	14
Κομμαγηγή	15
Ἡ μουσική	16
Προγράμματα	17
Οἱ ἐφήμεροι	19
Παράκρουση	20
Αἴγινα	21
Μονεμβασία	22
Παράκρουση 2	23
Παράκρουση 3	24
Ὅταν ἐκείνη	25
Προπαντὸς ὅταν ἡ Κρήτη	26
Τὰ μάτια σου	27
Ἡ ἀσύδοτη τρυφερότητα	28
Ὅμιλος Φίλων Θαλάσσης	29
Ὁ ἐφιάλτης	30
Ἄδεια βαρέλια	31
Υγρὸν πῦρ	32
Ἐγκαύματα	33
Δύσκολος χρόνος	34
Ἀσκήσεις	35
Τῆ νύχτα ποὺ δηλητηρίασαν τὸν Μότσαρτ	36
Πάνω στὴν πέτρα	37
Τὸ στήθος του	38
Χειμερινὸς κολυμβητῆς	39
Ἡ δεύτερη νύχτα	40
Κρατάω σφιχτὰ	41

Ο ΙΣΟΡΡΟΠΙΣΤΗΣ

Ἐνδεκα ἀποφθέγματα καὶ σημειώσεις

γὰ τὴ συμπεριφορὰ καὶ τὸ θάνατο τοῦ ἰσορροπιστῆ 45

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ 61

ΜΥΘΟΓΡΑΦΙΑ 71

ΟΙ ΤΡΙΣΤΑΝΟΙ 91

Τὸ ποίημα τῆς Πλυτῶς 95

Σ' αὐτὸν τὸν κῆπο 96

Θυμᾶσαι, Ρεγκίνα; 97

And my ending is despair

And my ending is despair 98

Τὸ ὄνειρο 99

Ἡμερολόγιο 101

Τὸ Μεγάλο Κόκκινο Ἐνα 102

Οἱ παρενέργειες τῆς μοναξιάς

(Ἡ Πλυτῶ τηλεφωνεῖ) 105

Ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν 107

Ἡμερολόγιο 108

Ἡ ἱστορία μὲ τὰ τραύματα 110

Horror a Manos Llenas 112

Ὁ Ἐπιγένης μονολογεῖ 113

Νὰ μᾶς θυμάστε 114

Ὁ ἀνδριάντας 116

Ἡμερολόγιο 119

ΠΗΓΗ ΧΑΡΙΤΩΝ 121

Μεταξωτὸ χαμόγελο 125

Περιχώρηση 129

Οἱ γάμοι τῆς Μαρίας 131

Ἄζραέλ 133

ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ ΦΩΤΕΙΝΟΣ	135
Μετὰ τὴ δύση	139
Ἡλιακὴ λέμβος	143
Τὸ χρῶμα τοῦ χρόνου	145
Τὸ αἶνιγμα τοῦ Ἐλγκαρ	147
Inferno	149
Ἄγια Θάλασσα	151
Μέσα στὸ χῶμα καληνύχτα	153
Τὸ τόξο τοῦ χαμόγελου	154
Ἐμπιστεύομαι	155
Ἄνυδρη καρέκλα	156
Montsouris	158
Οἱ τρεῖς σκιές	160
Ἡ ἀχρωματοψία τῶν ἀγγέλων	162
Τοπίο μὲ κρεμασμένο	165
Ἔτσι γίνεται τὸ ποίημα	167
Ἀναγέννηση	169
Φόβος	171
Ἡ μέρα ποὺ νυχτώνει	172
Δημήτριος ἢ τὸ χελιδόνι	173
Ἡσυχη θάλασσα καὶ αἴσιο ταξίδι	174
Γεννήθηκα στὴν Αἴγυπτο τὸ 200 π.Χ.	175
Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ γλώσσα	177
Μιὰ καρδιὰ ποὺ ἀδειάζει	178
Ἀνταύγειες	179
Θὰ ἐπιστρέψω φωτεινὸς	180
Βράχος	181
Τὸ ρόδο	182
Ἀκοῦσαι οὐκ ἐπιστάμενοι οὐδ' εἶπεῖν	183
Τὸ πηγάδι τῆς Ἁγίας Κλαίρης	184
Ἡ σιωπὴ τοῦ Θεοῦ	185
Ἰαγουάρος	186
Ὅρφεας	187
Βροχὴ στὴ σελήνη	188

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΕΣ	191
Johann Sebastian Bach	195
Gustav Mahler	196
Rainer Maria Rilke	198
Κ.Π. Καβάφης	200
Άντρέι Ταρκόφσκι	202
Joel-Peter Witkin	204
Jacqueline du Pré	206
Pina Bausch	207
Sebald	208
ΟΙ ΕΛΕΓΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ	211
Δέν είναι πουθενά	215
Νά είναι κάποιος εκεί στη γωνία	219
Οί πνιγμένοι	222
Ό ποταμός	225
Τί όμορφη πού είναι αύτη ή μοναξιά!	228
Αϊμα θνητῶν	229
Φωτογραφίες	230
ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΡΟΚΛΟ	233
Ό θάνατος	235
Μοιρολόι	236
Ό θάνατος 2, Ραψωδία Π	237
Μοιρολόι	239
Άχιλλέας	240
Άχιλλέας 2	241
Άχιλλέας και Πάτροκλος	242
Κομμός	243
Τραγούδι	245
Ραψωδία Τ, Άχιλλέας	246
Ραψωδία Ψ	247
Έπίλογος	248
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ	251

ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Άφιερώνεται στὸν *António Francisco Lisboa*,
τὸν «Σακάτη»

Δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω, θὰ συνεχίσω.

SAMUEL BECKETT

ΗΛΙΑΚΗ ΛΕΜΒΟΣ

Γκρίζες κηλίδες βαθυκύανες και καστανές
Διάσπαρτες στο αίμα, στην ψυχή.
Τίποτα δὲν φαίνεται στο φῶς.
Καταπίνω τὰ πικραμύδαλα τῆς μέρας
Μὲ ὄνειρα κολυμπᾶω στὰ δωμάτια.

Σὲ πλήγωσα μὲ μουσικὲς
Σύντροφε ἄγγελε καὶ ἀδέρφι μου
Θύμηση τοῦ πατέρα πού μὲ χτύπησε
Στὴ μέση ἑνὸς πάρκου σκοτεινοῦ.

Θὰ σβήσουμε στοὺς ἤχους τῆς ἔσχατης τρομπέτας.
Θ' ἀνοίξουμε τὸ παραπέτασμα καὶ θ' ἀλλάξουμε.
Κάτω στὴν ἀκροποταμιᾶ, πράσινη βελανιδιὰ
Πάνω στὴ βελανιδιὰ, ἀλυσίδα κρεμαστή
Καὶ ἡ νύχτα εἶναι ὑγρή.

Θὰ στηθοῦμε ἀσάλευτοι μπροστὰ στὴ θάλασσα
Ξύλινα ἐπίχρυσα φαντάσματα
Ἄπ' τὸ οἰκογενειακὸ ἄλμπουμ.
Μὲ κέρατα καὶ βέλη
Σάπια σκόρπια σπαράγματα
Γεννήματα ἑνὸς φόνου
Καὶ μιᾶς νεροποντῆς.
Κύριε ἐλέησον σὺ ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος
Καὶ δὸς ἡμῖν σήμερον ἓνα χέρι ζεστὸ
Μιὰ ἐλάχιστη δόνηση

Ἐναν ψίθυρο — ἔστω.
Νὰ διαβοῦμε τὴ μέρα ὀρθοὶ
Νὰ μὴ λιώσουν οἱ πάγοι μας, νὰ μὴ γείρει ἡ σκιά μας.
Πάνω στὴν ἀγριομηλιὰ ἀλυσίδα κρεμαστὴ
Μὰ ἡ ἀγάπη εἶναι χλωρή. Ἄχ Μάσα, Μάσα!
Τὸ τραγούδι σου ἦταν τοῦ πανικοῦ.
Φωταψίες ἀγωνίας καὶ βεγγαλικά βουβῶν λυγμῶν
Στὴν κάμαρα τὴ χαμηλή.
Γύρω τριγύρω οἱ νεκροί, καὶ στὸ λαιμό σου
Τὸ σχοινὶ τῆς χθесινῆς ἀπόρριψης.
Στὰ μεγάλα σου βλέφαρα μιὰ σκιά κι ἓνα φιλί.
Κάτω στὴν ἀκροποταμιὰ, κάτω στὴν ἀκροποταμιὰ
Εἶναι μιὰ γριά ἐλιά. Πέρασε ἓνα ἀερικὸ
Μὰ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ.
Κουκουβάγια στὴν κορφή
Φρέσκος τάφος στὴν ψυχή.

Ἦταν ἄραγε προσχέδιο Θεοῦ; Τὸ δαχτυλίδι τῆς Ἐλσας
Ἦταν προμάντεμα θανάτου;

Κλειστὰ τὰ πόδια καὶ τὸ στόμα σφραγισμένο
Σὰν τῆς νύχτας τὸ ἀμάλγαμα
Σὰν τὸ σπίτι μὲ τ' ἀγκάθια
Σὰν τὴ λίμνη τὸν Γενάρη.
Δὸς ἡμῖν σήμερον, δὸς ἡμῖν σήμερον
Καὶ μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου
Ἀπὸ τοῦ παιδός σου, Κύριε
Μὴ ἀποστρέψης!

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΕΛΓΚΑΡ

Εἶμαι τὸ ὄνειρο μιᾶς πεταλούδας
Ποῦ γέρνει στὴ σκιά ἐνὸς σπιτιοῦ;

Ἡ πεταλούδα μέσα στὸ ὄνειρο
Εἶναι ἄραγε αὐτὴ ποῦ μ' ὄνειρεύεται;
Πετάει στὸ κεφάλι μου ὀλοπόρφυρη
Καὶ ἡ δύση σβήνει.
Ἡ θάλασσα γυρίζει ἀνάποδα
Ὁ οὐρανὸς σωριάζεται στὴ γῆ.
Μιὰ παπαρούνα αἰμορραγεῖ
Κάποιος κλαίει στὸ ξέφωτο.

Εἶμαι τὸ αἶμα μιᾶς σπηλιάς
Ποῦ μέσα της γεννιέται ἡ ζωή;
Ἡ αὔρα ἐνὸς πρωينوῦ στὴν Ἴρλανδία;

Τὸ βλέμμα μου γλιστράει στὰ νερὰ
Τρυπᾶ τὰ τείχη, πέφτει στοὺς γκρεμοὺς
Φτάνει στὸ πίσω μέρος.
Γυρίζουν οἱ ὄροσειρές, οἱ πόλεις
Σὲ μιὰ δίνη ἀργυρή.
Ἀστράφτουνε οἱ ἄνθρωποι κι ἔπειτα λιώνουν.
Θαμποφέγγουν οἱ ζωὲς μέσα σὲ σιωπή.

Εἶμαι ἡ λάμψη τοῦ καθρέφτη
Ποῦ βουλιάζει στὴ Σαχάρα;

Ἡ πεταλούδα δὲν ὑπάρχει πιά;
Γι' αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ δῶ;
Ἄπ' τοὺς καπνοὺς ποὺ σήκωσε ἡ ψυχὴ της;

ΑΓΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τὸ μάταιο σῶμα κλυδωνίζεται
Μέσα στῆς γαλαζοαίματης τὸν τάφο
Καθὼς τὸ ψιχάλισμα τοῦ πρωينوῦ
Πάνω στὸ δέρμα ἀπλώνεται καὶ θάλλει.
Χρυσὸ καὶ τριχωτὸ
Ἄνάμεσα στὶς πέτρες
Ἄνάμεσα σὲ πόδια Κούρου
Ἄλυτα τὰ μαλλιά του στοὺς γρίφους.
Τὸν σκάλισε ἡ ψυχὴ μου στὴ φουρτούνα
Κι ὕστερα μπῆκα στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἄδη.
Ἡ μνήμη ἄμμος κινεῖται, τριγύρω σιωπῇ
Καὶ ἡ λαχτάρα πέτρωσε στὸ στῆθος.
Λιμάνια ποὺ δὲν θὰ ξαναδῶ θυμήθηκα
Μὲ ναῦτες μπρούτζινους νὰ ἀσελγοῦν
Στὸν ὕπνο μου στεφανωμένοι.

Ὁ πλάγιος ἤχος τοῦ ἔρωτα
Φιλᾶ τίς ρῶγες μου καὶ τίς ρουφᾶ
Ὅπως τὸ βρέφος τὸ ἀξύριστο
Ζητᾶ τὸ γάλα σπέρμα.
Τὰ χεῖλη ποὺ ἐνώθησαν
Κοράλλια μοιάζουν πορφυρὰ
Θρηνῶ γιὰ τὴ ζωὴ μου καὶ τελειώνω.

Μὲ παφλασμοὺς ποὺ κλείνουνε τὸ στόμα
Λιγότεψε τὸ ἄδειο μὲς στὴ θάλασσα

Γιατί κι ἡ θάλασσα μονάχη εἶναι.
Ἄδειάζει τὸ μυαλὸ ὀρθώνεται
Σκουραίνει ἡ παραλία μὰ ὁ χρόνος
Σέρνεται σὰν τὴν ὀχιά.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΜΑΙ

Ἐμπιστεύομαι τῇ θάλασσα
Αὐτὴ πάντοτε θὰ μὲ δέχεται
Στὴν ἀγκαλιά της.
Ἐμπιστεύομαι τὸ θάνατο
Ξέρω πῶς θὰ ῥθει.
Ἐμπιστεύομαι τῇ μουσικῇ, τὸν ἥλιο
Τὸ ὄνειρο ποὺ συντροφεύει.
Ἐμπιστεύομαι τὴν Μποβαρύ, τὸν Ἄμλετ
Τὸν Ροβινσώνα, τὴν Ἰοκάστη
Κοντὰ μου θὰ ἴναι ὡς τὸ τέλος.
Ἐμπιστεύομαι τῇ νῆσο Τῆνο, τὸν Μολδάβα
Τὸ Βερολίνο τῆς μνήμης.
Τοὺς πεθαμένους ἐμπιστεύομαι
Ποὺ κολυμποῦν σὲ μαῦρο φῶς γαλάζιο.
Τὸ σῶμα τῆς μιᾶς νύχτας.
Ἐμπιστεύομαι τ' ἀγάλματα, τὰ πνεύματα
Τὸν σκύλο, τὴν πέστροφα, τὴν πεταλούδα.
Τῇ βάρκα, τὴν ἐκκλησιά, τὸν οὐρανὸ ποὺ τὰ σκεπάζει.
Τῇ νύχτα, τὸ δροσερὸ νερό, τὸ ἄστρο Ἀφροδίτη.
Τὸ χρόνο, τὸ πένθος, αὐτὴν ποὺ κλαίει.
Τῇ λήθη, τὴν ἀνατολή, τὴ μέρα.

Δὲν ἐμπιστεύομαι τὸν φίλο ποὺ χαμογελά
Καὶ αἰώνια ἀγάπη μοῦ προσφέρει.

ΑΝΥΔΡΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Σηκώνομαι και πάω στὸ παράθυρο
Ὅλα ἀλλάζουν μέσα μου σὰν μέσα σὲ νερό.
Ἐξω τὸ τοπίο καταπράσινο. Πράσινα σύννεφα
Καὶ μιὰ φωνὴ λησμονημένη στὸ ὄνειρο
Τῆς χθεσινῆς ρουφήχτρας.
Τ' ἄλογα ἀποκτοῦν φτερὰ
Ὁ ἥλιος μὲ φοβίζει
Βγάζω ἀγκάθια, σπαρταρῶ.

Σηκώνομαι και πάω στὸ παράθυρο.
Βλέπω χρυσόμυγες, ἀράχνες
Σκνίπες, κοράκια καὶ σμήνη μελισσῶν.
Μὲ κεντημένα αἰσθήματα
Θὰ παρηγορηθοῦμε μεταξὺ μας
Στὴ βραδινὴ ὁμοβροντία.
Χωρὶς νὰ βλέπουμε τοῦ ἄλλου τὴν πληγὴ
Σὰν μιὰ τερατωδία
Μὲ λεπτεπίλεπτες ματιές
Καὶ ἄμουσα λόγια θὰ ψάλουμε
Τὰ ἔπη τῆς σελήνης στὴ φωτεινὴ ταράτσα.
Ἀνάμεσα σὲ τσακισμένες προσμονές
Σὲ κόπρανα καὶ ἀποφάγια, θὰ σκάσουμε
Μέσα στὰ ἀγκαλιάσματά μας.

Πῶς λαχταρῶ νὰ φύγω!
Στὴ Βραζιλία, στὸ Νεπάλ, στὴ Νάπολη
Ἦ καὶ στὸ θάνατο ἀκόμα.

Μὲ κούρασε αὐτὴ ἡ ἄνδρῃ καρέκλα.
Κι ἔπειτα δίχως ἀγάπη τί νὰ πεῖς;
Ἄκόμα καὶ οἱ στίχοι μας μοιάζουν ἀπὸ πηλό.

Η ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ σιωπὴ τοῦ Θεοῦ γέμιζε τ' αὐτιά μου
Ὅταν μικρὸς γυρνοῦσα στὰ λιβάδια.
Κοίταζα τὸν οὐρανὸ
Ξάπλωνα στὸ χῶμα
Πάνω ἀπὸ γκρεμοὺς ὄρες πολλῆς
Πετοῦσα μουρμουρίζοντας·
Τὰ σύννεφα ἀσκεπῆ κολλοῦσαν στὸ πηχτὸ γαλάζιο.

Στῶν ματιῶν τὸ Σ' ἀγαπῶ
Στὸ ἀντίο τοῦ τρένου
Στοῦ φιδιοῦ τὰ γυρίσματα
Στῆς λευκῆς ἀνηφόρας τὶς φυλλωσιῆς
Στοῦ ἀνέμου τὴ λύσσα
Στοῦ σπασμοῦ τὴ χαρὰ
Πάντα ἐσένα διψοῦσα, Θεέ μου.

ΟΡΦΕΑΣ

Φόρεσα κατάσαρκα τὴ θάλασσα
᾽Ωσπου ἦρθε τὸ Μέγα Μάτι
Πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες
Καὶ τὸ μυαλὸ διάφανο σὰν ζελατίνα.

Φρέσκα τὰ μάγουλα τοῦ Ἔρωτα
Μὲ πλοῖο φάντασμα
Κάναμε τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ
Θρηνώντας γιὰ τὸ ναυάγιο.
Ὁ Ὀρφέας ἔμεινε στὸ ποτάμι
Νὰ τραγουδάει μέσα στὴ νύχτα.
Γύψινα τὰ μαλλιά του
Τὰ χεῖλη του γλυκὰ σὰν μοῦρα
Κι ἀπὸ τὴ μία τρύπα στὸ κεφάλι
Νὰ τρέχει μαῦρο φῶς.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΕΣ

*Ἀνάμεσα στὸν κόσμον καὶ στὸ ὑπέροχατο ὄν ὑπάρχει ἡ Τέχνη.
Ἡ Τέχνη εἶναι πιὸ ἀληθινὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα·
εἶναι ἕνας διάλογος ποὺ θριαμβεύει πάνω στὸ χρόνο.*

ANDRÉ MALRAUX

RAINER MARIA RILKE

Ἄπλωσες τὶς φτεροῦγες σου
Καὶ φάρδυνες ἀλλόκοτα
Ἐσὺ ποὺ χρόνια φοροῦσες προσωπεῖα
Στὰ ὄρια τοῦ Τρομεροῦ καὶ τοῦ Μοιραίου
Ποὺ ἀγάπησες τὶς θάλασσες ὅσο κανεῖς
Ποὺ ἔκοβες σὰν ἀσημόχαρτο τὰ πρωινὰ
Καὶ μάτλωνες τὶς νύχτες μὲ μεγάλες χαρακιές.

Στεφανωμένος ἀπὸ ὄνειρα
Μισὸς νερὸ μισὸς ἀερικὸ
Κρυστάλλινος καὶ μελαγχολικὸς
Βρέθηκες νὰ περπατᾷς σὲ πίνακες τοῦ Γκρέκο
Στοῦ Ντουίνο τὰ κοφτερὰ λεπίδια
Μέσα στὰ δάση μὲ τὸ κεφάλι σου
Φουρτουνιασμένο ἀπὸ λόγια ἀνήκουστα.

Ἐφαχνες στὸν ἔρωτα νὰ βρεῖς τὸ φῶς
Μὰ βρῆκες ἀπανθρακωμένα συναισθήματα
Σκάλιζες σὰν τὸν Ροντέν τὰ πρόσωπα
Κι ἔβγαζες λύπη, πόνο καὶ λυγμούς.
Γύρεψες στὶς πόλεις τοῦ Βορρᾶ, τῆς Ἀφρικῆς,
Τῆς Δύσης καὶ τοῦ Νότου
Τοὺς ἀγγέλους ποὺ ἀλλάζουν χρώματα καὶ σχῆμα.
Τὸ χρόνο ποὺ γυρνᾷ γυμνὸς μ' ἓνα δρεπάνι.

Στὴν ποίηση βρῆκες καράβι πλουμιστὸ

Κάθισες μαζί με τούς ληστές, με τούς άγιους
Και τics άλαφροΐσκιωτες ψυχές.

Μίλησες με αυτόχειρες και σκοτωμένους
Κι έφυγες προς τόν ούρανόν
Γλιστρώντας στό ούράνιο τόξο του μεσημεριού.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Ἄ, νά, ἤρθες πάλι ἐσὺ μὲ τὴν ἀόριστη γοητεία
Μέσα στὸν ὕπνο μου ὀλοζώντανος
Γιὰ νὰ ταράξεις αὐτὴ τὴν ξεχασμένη μνήμη.
Τὸ πρόσωπό σου κομμάτι ὠχρὸ
Μέσα στὸ μὼβ τῆς νύχτας
Καὶ τὰ δάχτυλα πάνω στὸ πρόσωπό μου.

Στεκόμασταν ἀνάμεσα σὲ γῆ καὶ οὐρανὸ
Κι ἦταν τὰ σύννεφα βαριά
Φοβόμουν πὼς θὰ βρέξει
Πὼς δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ κρατήσω.

Ὅμως τὸ ρολοὶ χτύπησε μεσάνυχτα
Καὶ μπήκαμε στὸ καφενεῖο ποὺ πηγαίναμε μαζί.
Μὲ τύλιξε ἡ εὐωδία τῶν σωμάτων
Καὶ μὲ τὴ θερμὴ των γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔρχονταν
Αἰσθήματα, λέξεις, ἀγγίγματα στὴν πλάτη
Στοὺς γοφούς, στὰ στήθη τὰ ἰδρωμένα·
Βλέμματα ποὺ ἔλαμπαν στοὺς καθρέφτες.
«Φαίνεσαι κουρασμένος», παρατήρησα, καὶ ἔγειρε στὸ πλάι.
«Ἕπέφερα πολὺ», ἀπάντησε. «Αὐτὸ οὐδεὶς τὸ ἐνθυμεῖται».

Οἱ πρῶτες σταγόνες τρύπησαν τὴ μορφὴ του
Ποὺ ἔλιωσε στὴν ὑγρασία.
Ὁ ἀέρας σκόρπισε τὴ φωνή του
Κι ἔμεινε μόνο τὸ ψεύδισμα πάνω ἀπὸ τὸ νερό.
«Ἐπέστρεφε», ψιθύρισα, «ἐπέστρεφε καὶ παῖρνε με

Ἀγαπημένε ποιητή. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω
Σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ
Ὅπου μόνο ἡ θάλασσα ἀκούγεται
Ὁ ἄνεμος καὶ τὰ πουλιὰ
Ποὺ μὲ περιτριγυρίζουν.
Ἐπέστρεφε καὶ παῖρνε με
Ὅταν τὸ σῶμα ἐνθουμεῖται
Καὶ ἡ ψυχὴ ἐπιθυμεῖ
Τοῦ μνήματος τῆ θεῖα ἡσυχία.

Ὁ κόσμος βούλιαξε στὸ πένθος
Μαῦρα κοράκια σπρώχνονται
Στὴν πόρτα τοῦ αἰώνα.
Ἐπέστρεφε καὶ παῖρνε με
Ἐσὺ ποὺ ξέρεις τί θὰ πεῖ ὀρφάνια».

ΑΝΤΡΕΪ ΤΑΡΚΟΦΣΚΙ

Μιά πόρτα ανοίγει και τὸν βλέπω μισοσκότεινο
Μὲ μιὰ βαθιὰ πληγὴ στὸ στῆθος.
Τὸ βλέμμα του δεσπόζει στὸ τοπίο
Ποῦ ἄλλοτε μαίνεται κι ἄλλοτε γαληνεύει.
Ἀνατριχιάζουνε οἱ καλαμιές ἀπὸ ἀνεπαίσθητο ἀέρα.
Τώρα τὸν βλέπω σὰν καπνὸ
Πάνω ἀπὸ φουντωμένο δάσος.
Ἄντρεί, φωνάζω, Ἄντρεί! Πάει, ἀπαντᾷ
Χάνομαι, κάτι σαπίζει στὸ μυαλό.
Σὰν περιστέρι κάθεται στὴ μέση τῆς καρδιάς
Μὲ συμφωνίες μακρινές και μιὰ κλαγγή
Νὰ εἰσχωρεῖ στὰ σωθικά μας.
Σφίγγονται οἱ ψυχές, μπαίνει ὁ σκύλος·
Οἱ προβολεῖς φωτίζουν τὸ κενό.
Ἕνα τηλέφωνο χτυπᾷ.
Πέταξαν ἐκεῖνα τὰ πουλιά;
Μόνο σημάδια ἔμειναν φωτιᾶς
Κι ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ νεκροὺς ἀγίους.
Ψάλμοι και ἄγγελοι και αἶμα ἀσπρόμαυρο
Ρέει μέσα ἀπὸ τὰ σώματα.
Τὸν νιώθω πίσω μου, τὸν ἄκουσα
Νὰ ψιθυρίζει προσευχές
Μέσα σὲ ὑφάσματα χιονιοῦ.

Ὁ κύκλος ἔκλεισε μ' ἓνα λευκὸ σεντόνι ὡς τὸ λαιμὸ
Σὰν εὐλογία.
Κι ἤρθε ἓνας πόνος

Μιά βροχή πάνω στο πτώμα.
Άντρέι, ψιθύρισα. Άντρέι!
Όμως αντί γι' απάντηση
Άνοιξε με δύναμη ή πόρτα.

SEBALD

Στὸν Γιώργο Σκεύα

Στέκεται στὴν ἄκρη τοῦ καθρέφτη
Δυὸ πιθαμὲς πάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο
Ἕτοιμος νὰ διαβεῖ τὸ κατώφλι τῆς γραφῆς.
Ἔντονο φῶς στὸ μέτωπο καὶ στὸ λευκὸ μουστάκι
Μὰ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα γκρίζα ἢ στὴ σκιά.
Γκρίζοι διάδρομοι φρενοκομείων
Θολὰ δωμάτια μὲ βαριὰ παραπετάσματα
Στοὲς πάνω σὲ κρεματόρια
Τεράστιοι Σταθμοὶ
Μὲ τρένα ποὺ διασχίζουν τὸ μυαλό.
«Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι
Πὼς ὁ πόνος δὲν σταματᾷ ποτέ», εἶπε.
Ἀπλώνει ρίζες σὰν δέντρο ποὺ ψηλώνει
Ἦ σὰν μουσικὴ ποὺ σβῆνει
Καθὼς περνᾷ στὸ αἶμα.

Γύρω του ἡ ἔρημος παγωμένη.
Ἴσκιοι μαυροντυμένοι ἀναμνήσεων
Ποὺ τρίφτηκαν πάνω σ' ἓνα λευκὸ κοστούμι
Τὴν ὥρα ποὺ χανόταν μὲς στὴ σύγκρουση.
Μόνο τὸ πρόσωπο ἔμεινε ἄθικτο
Καθὼς ἡ μέρα σκέπαζε τὴν ἔσχατη πνοή.
Ἦ στὴ γλῆχη ἔσπασε, τὰ γόνατα τσακίστηκαν
Κι ἐκεῖνος μπρούμυτα, ἀγκαλιασμένος μὲ τὴ σκέψη τους:
Ἄουστερλιτς, Γκρύνεβαλντ, Σέλγουιν

Μπεράιτερ, Φέρμπερ
καὶ προπαντὸς Ἄμπροζ Ἄντελβαρτ καὶ Σόλομον.

Τρέχει τώρα πρὸς τὴν εἰκόνα του
Ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν ξενιτιά.
Κρατώντας πάνω του τὶς λέξεις
Πατᾶ τὸ θάνατο καὶ ἴδιος αἴλουρος
Ὑψώνεται στὴν καπνοδόχο.
Βρέχει ἀσταμάτητα
Μὰ αὐτὸς πετᾶ πάνω ἀπ' τὰ δάση
Τοὺς τρούλους καὶ τὰ σύννεφα
Μὲ στάχτες στὰ μαλλιά
Πρὸς τὴ σελήνη.

Ζέμπαλντ: Πάντα ἡ γνωστὴ πραότητα
Τὸ ἴδιο φορτίο τῆς ἀπόγνωσης
Τὸ ἴδιο λοξό, πένθιμο βλέμμα
Στραμμένο στὴν ἀνατολή
Μὲ χρῶμα ἐρημιᾶς.

ΟΙ ΕΛΕΓΓΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ

*Τώρα στὴ βάρκα ὅπου κι ἂν μπεῖς
ἄδεια θὰ φτάσει.*

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

ΤΙ ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΜΟΝΑΞΙΑ!

Τί ὁμορφη ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ μοναξιά!
Γαλάζια στὶς ἄκρες καὶ σκοτεινὴ στὴν καρδιά
Κατεβαίνει ἀπ' τὰ βουνὰ γρατσουνώντας τὸ πρόσωπο
Καὶ βυθίζεται στὴ θάλασσα μὲ μάτια πικραμύγδαλα.
Μυρίζει δειλινό, τώρα ποὺ τὰ ἡλιοτρόπια γέρνουν σκεφτικὰ
Κι ὅταν μὲ δαγκώνει, τὸ αἷμα στέκεται ἀναποφάσιστο στὶς φλέβες.

Τί ὁμορφη ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ μοναξιά!
Ἀπαλὴ σὰν δέρμα κόρης καὶ σὰν στέρνο ἀγοριοῦ
Στὸ σῶμα μου τυλίγεται γλυκὸς μανδύας ἀνυπόφορος
Τὴ μασουλῶ ἀργὰ ἀργὰ, τὴν τρώω ἢ τὴ φτύνω
Ἀνάλογα μὲ τ' ἄλογα ποὺ τρέχουν στὸ μυαλό.
Καρδιοχτυπῶ καὶ λέω, ἔλα.

Τί ὁμορφη ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ μοναξιά!
Ἡ γνώριμη, ὁ σύντροφος, ὁ ἀδελφός μου
Ἡ σύζυγος, τὸ πέπλο, ἡ κλίνη μου,
Ἐκείνη ποὺ σώζει ἀπὸ τὴν ἀπουσία
Αὐτὴ ποὺ ἔρχεται μὲς σὲ καΐκι πένθιμο
Μέσα σὲ ἄμαξα γεμάτη πασχалиές.

